

Rättvisan

Med ett ryck vaknade Christer då spikarna borrade sig in i hans handleder och naglade fast honom mot bordet. Trasorna i munnen hejdade skriket som försökte komma ut. De vilt uppspärade ögonen flackade. Speglar, speglar överallt. En sekund fångades han av den iskalla blicken hos sin tillfångatagare. Pupillen var stor och täckte nästan helt den ljusgråblå irisen.

Spikpistolen smälde till igen och igen. Varje gång vrålade och vred sig Christer.

Efter att händerna och armarna satt ordentligt fast, fortsatte tillfångatagaren med smalbenen. Han gjorde sig först inget omak med att försöka undvika benen innanför köttet. Men då han upptäckte att spikarna inte var tillräckligt långa, vred han fötterna åt sidan och sköt in spikarna bakom fotknölen.

De dämpade vrålen innanför trasorna fick tillfångatagaren att dra på munnen.

Mikael Mansén

När Christer var helt fastnaglad, höjde tillfångatagaren blicken mot taket, drog efter andan och tittade ner. Under några hjärtslag stirrade de på varandra, sedan började tillfångatagaren att le. Han lutade sig ner, så nära att Christer kunde känna andedräkten, full av tobak och alkohol.

”Christer... jag tror att det blir lättare om du ser detta som en sorts bikt eller en reningsprocess”, sa han lågt, nästan viskande.

Christer stirrade, försökte pressa fram ord bakom trasorna, men utan resultat. Han försökte slita sig fri, men ryckte till av den brännande smärtan och ett nytt dämpat skrik fick tillfångatagaren att åter le. Han rätade sig upp och gled med blicken över rummet.

”Christer... Känns det inte lättare när du vet att dina synder kommer tvättas bort?”

Tillfångatagaren avvaktade en stund medan den första intensiva smärta dämpades, sedan drog han ut trasorna ur munnen. Snor och drägel följde med. Christers stirrade med tårfyllda, blinkade ögon.

Mikael Mansén

”Snälla.”

Tillfångatagaren flinade och klappade Christer lätt på kinden.

”Ja, jag är snäll. Nu ska vi se...”, sa han och vände sig bort.

Vid sidan om bordet som Christer låg på stod en serveringsvagn som var full med blänkande metallföremål. Tillfångatagaren drog långsamt med fingrarna över dem, hejdade sig ett ögonblick vid en tång, vidrörde den smekande, men gled vidare till en filékniv.

”Den”, viskade han och höll upp den mot lampljuset.

”Jag har aldrig gjort dig något”, stönade Christer.

Tillfångatagaren sneglade på honom men sa inget, istället lade han tillbaka kniven och tog tången som han först hejdat sig vid.

”Christer... Jag vill att du ska veta en sak... Detta kommer att ta väldigt lång tid. Jag har massor med mediciner, droger, bandage och allt annat som behövs

Mikael Mansén

för att hålla dig vid liv i dagar, i veckor, har vi tur, i månader.”

Mer drägel och snor rann ur honom då Christer åter började att gråta.

”Snälla...”, pep han.

Tillfångatagarens ögon glittrade i ljuset från lampan. Munnen ryckte till och han började skratta. Det var ett frampressat, skärande ljud, fullt av vansinne.

”Snälla!” vrålade Christer.

”Snälla Christer”, vrålade tillfångatagaren, ”be om nåd.”

”Nåd!” tjöt Christer.

Tillfångatagaren böjde sig över honom med smala ögon och blottade tänder. Någon sekund stirrade han ner i Christers ögon med ett djurs hunger.

”Hos mig finner du ingen nåd”, väste han och tryckte tillbaka trasorna i Christers mun.

Under timmar arbetade han med tänger, knivar och glödande metallstickor. Han karvade, skar, stack och flådde. Tillslut var Christers kropp en skakande massa av ohyggliga sår. Överallt satt det bandage och kompresser för att hindra Christer från att blöda ihjäl och under alla bandage fanns ett lager salt.

Då Christer svimmade för åttonde gången, såg han ner på den kladdiga, rosaskimrande klockan.

Sex timmar hade han arbetat. Nu skulle Christer få vila ett tag innan de åter satte igång. Han tog en ren handduk, torkade av ansikte och underarmar från blod och gick stelt uppför trappan, in i köket, drog av sig plasthandskarna och slängde dem i slasken. Darrande öppnade han sin ryggsäck, tog fram vodkaflaskan, hällde upp i en plastmugg, tog en djup klunk, sedan en till, tömde muggen och fyllde den på nytt.

Han såg ner över sin kropp. Tröjan var full av fläckar, skorna var kladdiga. Allt skulle han vara tvungen att elda upp senare.

Ur jackfickan som hängde över köksstolen tog han upp sitt cigarettpaket, tände en cigarett och blåste ut ett moln av rök.

Ett par muggar sprit senare gick han ut på gårdsplanen framför huset. Himlen var fortfarande blå med enstaka moln. Solen värmdes fortfarande något, men snart skulle den gå ner och lämna höstvärlden i djup skugga och kyla. Han älskade den här tiden på året. Kallt på morgonen, gräset frostigt och sprött. Munnen andades köldrök, men solen värmdes. Träden var fortfarande färgsprakande, smärtsamt vackra, men snart skulle löven bli bruna och falla till jorden, bli en del av den. Inget påminde honom så mycket om kretsloppet som hösten... Den melankoliska årstiden, då allt dog.

Han trevade i fickan, fick upp en ny cigarett, tände den och lät röken sila ut mellan tänderna.

Huset var valt med omsorg och låg långt ut på landet, avsides från alla större vägar. Framför allt hade han valt ut det för att han skulle kunna arbeta ostört i dagar.

Mikael Mansén

Men också för att slippa städa allt för mycket. Tanken var att allt skulle eldas upp då han var klar.

Under ett ögonblick hejdade han cigaretten på väg mot munnen och funderade vad han egentligen gjorde.

"Jag torterar ihjäl en man. En människa."

Han tog blosset, blåste ut och mindes den lilla flickan, hennes sargade kropp och katatoniska ögon. Mindes hennes mor som suttit darrande vid hennes sida och faderns bleka ansikte vid kaffemaskinen i sjukhuskorridoren.

Bara att snudda vid minnet var tillräckligt för att vreden skulle blossa upp. Flickans ögon rättfärdigade vad han gjorde. Hennes lilla kropp i mammans armar. Slangarna och den trasiga lilla kroppen i sjukhussängen, rättfärdigade det helvete som han nu lät drabba mannen inne i huset.

"Inte en människa. Ett monster."

Ett bloss till tog han och knäppte sedan iväg cigaretten, såg den ryka i det fuktiga gräset, ångrade sig och hämtade den.

Mikael Mansén

"Inte lämna spår."

Han betraktade huset, suckade och gick in igen. Han gjorde vad så många människor skulle vilja göra, men inte vågade. I natt skulle han vara en hämnare från helvetet. Ingen nåd, inget förlåtande. Mannen skulle dö... tids nog, men inte innan han fått utstå så mycket fasa och smärta som någon kunde innan de dog. Det hade bara börjat.